

Εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης συνέχεια...

Το νέο κυβερνητικό νομοσχέδιο που αφορά τα πανεπιστήμια και ψηφίστηκε στην βουλή αποτελεί τμήμα μιας συνολικότερης αναδιάρθρωσης της εκπαίδευσης και του ίδιου του κρατικού/καπιταλιστικού συστήματος. Η επίθεση στην εκπαίδευση και η κατεδάφιση κεκτημένων δεκαετιών, ανήκει στην ίδια ατζέντα με το τσάκισμα μισθών, συντάξεων και κοινωνικών παροχών, στα πλαίσια των μνημονιακών προγραμμάτων και της συστημικής κρίσης.

Ο νέος νόμος Γαβρόγλου εξυπηρετεί τους σχεδιασμούς που προωθούν ένα πανεπιστήμιο προσηλωμένο στην παραγωγή υπερεξειδικευμένου και ευέλικτου εργατικού δυναμικού, προκειμένου να καλυφθούν οι σύγχρονες ανάγκες της αγοράς. Η κάλυψη του μνημονιακού στόχου για “πρωτογενή πλεονάσματα” οδηγεί σε περικοπές πόρων και δαπανών για την εκπαίδευση, με αποτέλεσμα την κατάργηση τμημάτων και σχολών και τη σύντμησή τους σε νέα προγράμματα σπουδών. Η κατεδάφιση εργασιακών δικαιωμάτων με την διάσπαση του ενιαίου πτυχίου υποχρεώνει τους αποφοίτους σε διαρκείς σπουδές και γεννά την ανάγκη για επιπρόσθετη επαγγελματική κατάρτιση, οδηγώντας τους στο να πληρώνουν αδρά για την συμμετοχή τους σε μεταπτυχιακά προγράμματα σπουδών. Παράλληλα, ανοίγουν ασαφείς επαγγελματικοί τομείς, που ουσιαστικά θα αναλάβουν την κατάρτιση συμπληρωματικών εργαζομένων “πασπαρτού”.

Το νομοσχέδιο, βαθαίνει επιπροσθέτως τη μονοδιάστατη και οικονομίστικη, τεχνοκρατική διάσταση της γνώσης. Στο πανεπιστήμιο η γνώση αποξενώνεται από την κοινωνική της λειτουργία, απαξιώνεται ως μέσο σύλληψης και ερμηνείας του κόσμου και προσανατολίζεται μονόπλευρα στην μεγιστοποίηση του κέρδους των αφεντικών. Αποτέλεσμα είναι η παραγωγή άβουλων και πειθήνιων εργαζομένων, που θα στελεχώσουν μελλοντικά την καπιταλιστική παραγωγή. Σε αυτήν την κατεύθυνση, η υποτίμηση των μη “παραγωγικών” σπουδών, των ανθρωπιστικών και των κοινωνικών, όπου διαρκώς δέχονται επιθέσεις, αναδεικνύει το πώς νοηματοδοτούν κράτος και αφεντικά το πανεπιστήμιο. Η κατάργηση του τομέα “παιδαγωγικής” από την φιλοσοφική σχολή και ο κίνδυνος απόσπασης της παιδαγωγικής επάρκειας από ένα πλήθος τμημάτων που συνδέονται με αυτόν απειλεί να τινάξει στον αέρα τα επαγγελματικά δικαιώματα χιλιάδων φοιτητών/τριων και αποφοίτων.

Ο νέος νόμος δεν έπεσε απ’ τον ουρανό. Οι μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση είναι μια συνεχιζόμενη διαδικασία που προχωρά με σταθερούς βηματισμούς και ανεξαρτήτου κυβέρνησης. Τα τελευταία χρόνια, η εισχώρηση επιχειρηματικών ομίλων, μάντζερ και εταιριών σκευοκράτη στις σχολές, συνιστούν γνώρισμα μιας προσπάθειας περαιτέρω συγχρονισμού της εκπαίδευσης με τη νεοφιλελεύθερη πραγματικότητα. Η χρηματοδότηση των πανεπιστημίων από ιδιωτικά συμφέροντα, ενισχύει και νομιμοποιεί την σχέση μεγαλοεπιχειρηματιών με πανεπιστημιακά ιδρύματα. Οι χρηματοδοτήσεις δεν αποτελούν εθελούσιες ενισχύσεις του εκπαιδευτικού θεσμού, αντίθετα λαμβάνουν χαρακτηριστικά επενδύσεων, αφού οι καπιταλιστικοί όμιλοι εισπράττουν άμεσα ή έμμεσα οφέλη και ανταλλάγματα (π.χ. τη διεξαγωγή ερευνητικών προγραμμάτων για λογαριασμό τους) μεγιστοποιώντας τα κέρδη τους. Οι χρηματοδοτήσεις αυτές, τείνουν εν τέλει να υποκαταστήσουν το κράτος ως οικονομικό τροφοδότη, εδραιώνοντας την παρουσία των ιδιωτών στα πανεπιστήμια. Η παρουσία αυτή, σε συνδυασμό με τη ισοτίμηση των διπλωμάτων που παρέχουν τα ιδιωτικά ιδρύματα, δημιουργεί ένα εκπαιδευτικό πλαίσιο από το οποίο ακόμη μεγαλύτερα κομμάτια της τάξης μας θα είναι αποκλεισμένα.

Η εμφάνιση των συστημάτων μαζικής εκπαίδευσης συμπίπτει χρονολογικά με την ανάδυση της αστικής τάξης, τη συγκρότηση των εθνών-κρατών και την ανάπτυξη της καπιταλιστικής αγοράς, στα μέσα του 18^{ου} αιώνα. Οι τεχνολογικές ανακαλύψεις της εποχής, η υλική και ιδεολογική ηγεμονία του οικονομικού και πολιτικού φιλελευθερισμού, η έκρηξη των επιστημών και η πρακτική εφαρμογή τους στο πεδίο της βιομηχανικής καπιταλιστικής παραγωγής, η γιγάντωση του κρατικού μηχανισμού και η ανάγκη στελέχωσής του, οδήγησαν κράτος και κεφάλαιο να κατασκευάσουν μία δομή που θα διοχετεύει στην αγορά και τον κρατικό μηχανισμό το απαιτούμενο εξειδικευμένο προ-

σωπικό. Το αμιγώς παιδαγωγικό κομμάτι των συστημάτων μαζικής εκπαίδευσης αποτέλεσε πτυχή της απόπειρας κράτους και αστικής τάξης να επιβάλλουν συνοχή στο κοινωνικό σώμα, να εξισώσουν στην κοινωνική συνείδηση το αφεντικό με τον εργάτη, τον εξουσιαστή με τον εξουσιαζόμενο. Το όχημα ήταν και εξακολουθεί να είναι μέχρι και σήμερα η διαμόρφωση εθνικής συνείδησης και η εμφύσηση της αστικής φιλελεύθερης ιδεολογίας, διαμέσου μιας πληθώρας επιβολών, πειθαρχήσεων και προπαγανδιστικών μεθόδων (π.χ. παρελάσεις, εθνικιστικές γιορτές, εκκλησιασμός, παραχάραξη της ιστορίας, μονόπλευρη πληροφόρηση, ιδεολογικά στρατευμένες διαλέξεις κ.ά.). Το σύστημα εκπαίδευσης, όσο κι αν εκσυγχρονίστηκε, όσο κι αν ξέφυγε από τον χάρακα και τις φορεσιές, δεν κατάφερε να ξεφύγει από τον ιστορικό του ρόλο, αφού από την ίδια του την φύση λειτουργεί στην υπηρεσία του κράτους και του κεφαλαίου

Ο αγώνας ενάντια στο νέο νομοσχέδιο αφορά πρώτα και κύρια τους φοιτητές/ριες των σχολών. Οι μορφές του αγώνα και τα περιεχόμενα του, σχηματοποιούνται και αναπτύσσονται ως προϊόν και αντανάκλαση των συσχετισμών στο φοιτητικό κίνημα και της σχέσης του με τους υπόλοιπους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Από την μεριά μας ως αναρχικοί/ες προτάσσουμε την ακηδεμόνευτη οργάνωση των φοιτητών/τριων, μακριά από κομματικές παρατάξεις, αρχηγούς και ηγεσίες. Προτάσσουμε την ισότιμη και καθολική συμμετοχή στην λήψη των αποφάσεων για την οργάνωση των κινητοποιήσεων, των δράσεων και των καταλήψεων.

Ως αναρχικοί/ες, στεκόμαστε αλληλέγγυα στους αγώνες των ανθρώπων της τάξης μας που παλεύουν για τη βελτίωση των συνθηκών της ζωής μας. Ο αγώνας ενάντια στο συγκεκριμένο νόμο είναι σημαντικός, αλλά ακόμα και πετύχει την κατάργησή του δεν θα έχει μετασηματίσει τον πυρήνα της εκπαίδευσης. Ένα εκπαιδευτικό σύστημα που αναπαράγει και οξύνει την εκμετάλλευση και την καταπίεση δεν μπορεί να μεταρρυθμιστεί σε απελευθερωτική κατεύθυνση. Συνεπώς, θεωρούμε πως μια προσπάθεια για αλλαγή των εκπαιδευτικών δομών αποκτά πραγματική υπόσταση όταν εντάσσεται σε μια συνολική επαναστατική προοπτική για την κοινωνική απελευθέρωση. Για τη δημιουργία μιας κοινωνίας στην οποία η γνώση θα διαχέεται κοινωνικά και συμβάλλει στην ολόπλευρη ανάπτυξη των γνωστικών, νοητικών και αντιληπτικών ικανοτήτων των ανθρώπων, σε ένα περιβάλλον ελευθερίας και μέσα από συλλογικές μορφωτικές διαδικασίες που θα προάγουν την μάθηση και την επιστημονική έρευνα προς όφελος της κοινότητας και ολόκληρης της κοινωνίας και όχι προς όφελος του κράτους και του καπιταλισμού. Για να οικοδομήσουμε μια τέτοια κοινωνία είναι σημαντικό να διασυνδέσουμε κάθε μερικό αγώνα, μικρό ή μεγάλο, με τον συνολικότερο αγώνα για την κοινωνική επανάσταση και την καταστροφή κάθε εξουσιαστικής δομής και σχέσης. Για μια αταξική, ακρατική, φεντεραλιστική κοινωνία, για την αναρχία.

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ
ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΚΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

καθ'οδόν
από το πιθανό στο πραγματικό

blog: kathodon.espivblogs.net
email: kathodon@espiv.net